

tur, som vedkommende et af Monarchiets Fælselsanliggender, ikke kunde komme i Betragtning ved Bedømmelsen af, hvorvidt man skulde indlade sig paa den, idet Sager af lignende Natur af selve Regjeringen ere forelagte Rigsdagen, troer jeg vistnok ikke, at Nogen alvorlig tænker paa at opstille en fuldkommen Analogie mellem den foreliggende Sag og en af de større Sager af lignende Natur, s. Gr. Toldsagen. Efterat det fra Regjeringens Side er yttret, at Ordningen af Toldsagen maa ansees som en af Betingelserne for hele Monarchiets Ordning, efterat Regjeringen har yttret, at den seer sig istand til nu at gjenneføre denne Sag, men derimod ikke kan indestaae for, hvorvidt den senere, efter nogle Maanedes, kan gjenneføre den, — troer jeg ikke, at der er nogen oprigtig og fornuftig Mand, som vil sige, at der kan anstilles nogen Sammenligning mellem den nævnte Sag og den nu foreliggende i Henseende til deres Paatrængenhed og til hvorvidt de ere stiftede til nu at foretages af Rigsdagen. Jeg gjen tager derfor, at man vel skulde betænke sig paa, ved nu at vedtage nærværende Lovudkast, at bringe en Sag til Behandling gennem Rigsdagen, som paa Grund af dens Natur og de særegne Forhold for Dieblikket saare lidet egner sig til saaledes at behandles.

Lüttichau: Jeg skal tillade mig at tilbagefalde i den ærede Forsamlings Grindring, at jeg, som Minoritet i denne Sag, fra Begyndelsen af har andraget paa, at dens Behandling maatte udsættes, indtil den kunde tages under nøiere Overveielse fra Krigsministeriets Side. Jeg hører nemlig til dem, som troe, at der kunde ske Forandringer og Lempelser i de Bestemmelser, som nu gælde med Hensyn til Officerers Giftermaals tilladelse; men jeg hører ligeledes til dem, som troe, at det vil være høist skadeligt for Officeresklassen, om de Bestemmelser, der hidtil have været gjældende, ganske skulde ophæves, saaledes som af Majoriteten er foreslaaet. Da nu den høitagtede Minister ved denne Sags

anden Behandling har yttret, at den fortsættende nye Revision, forekommer det mig, at der er al Udsigt til, at en saadan Revision vil blive foretaget, og at da de Bemærkninger, som her ere blevene fremsatte fra forskjellige Sider og i forskjellige Retninger, ville komme under tilbørlig Overveielse; thi deri mener jeg dog, at man her i Thinget vil være enig, at der ikke under nærværende Sag foreligger et saadant Materiale, at man derved kan begrunde en Afgjørelse af dette for Officerstanden saa vigtige Spørgsmaal. Til en saadan Udsættelse er der adskillige Grunde tilstede, og deriblandt skal jeg ogsaa tillade mig at fremhæve, at det er mærkeligt, at der under denne Sags Behandling, som har været i flere Maanedes, ikke fra nogen Side er fremkommen mindste Ytring om, at denne Sag har vaakt nogen Interesse i Officerstanden selv. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at ikke alene den nuværende høitagtede Krigsminister, men ogsaa hans høitagtede Formand har erklæret sig imod, at de hidtil gjældende Bestemmelser ganske bleve ophævede. Fremdeles bør det ikke oversees, at Bestemmelserne med Hensyn til Officerers Giftermaals tilladelse staae i nøieste Forbindelse med hele Militærorganisationen og Disciplinærbestemmelserne. Man kan ikke saaledes af dem udrykke en enkelt Sætning, en enkelt Bestemmelse og afgjøre den vilkaarligt uden at tage Hensyn til de øvrige, hvormed denne staaer i den nøieste Forbindelse. Da det nu er bekendt, at der er udarbejdet en ny Organisationsplan, som i sin Tid vil blive forelagt for Rigsdagen, og det dernæst, som jeg tidligere har bemærket, er vitterligt, at denne Sag interessere Ministeriet ligesaavel som os, og da det endelig maa erkendes, at der ikke er nogen paatrængende Nødvendighed til for Dieblikket at lade denne nye Lov udførelse, forekommer det mig, at Alt taler for at udsætte Sagen, og Intet for nu at afgjøre den paa den Maade, som den foreligger her i Forsamlingen.